

ніе войска. Имаше намѣрки седмь годинь, отъ когато бѣше станалъ войникъ и отъ когато отиде на бой. Войводата зѣ шесть души войницы съ него, та да иде да обиди єднѣхъ малкѣхъ горѣ; и когато стигнахъ въ тази горѣ, войницитѣ скрышомъ си рѣкохъ; хайде да убіемъ този лошъ чловѣкъ, който ны бие, и който ни крадне паритѣ.“ Злоческо имъ каза, че нетрѣба да правѣтъ єдно таквозъ лошо дѣло; но тѣ вмѣсто да го послушѣтъ му казахъ, че ще и него да убіѣтъ съ войводата и пружихъ и петината мѣздрацитѣ си, та да го задържѣтъ. Злоческо мина отъ къмъ войводовѣхъ странѣ и ся бори съ толко юначество, щото самичѣкъ уби четворица отъ тѣзи войницы. Войводата видѣ, че му дългуваше живота си, и му проси прощѣхъ за секо зло, що му бѣше сторилъ; и като приказана царя туй, що му ся бѣше случило, Злоческо ся наимѣнува войвода, и царѣтъ го дари съ єднѣхъ голѣмѣхъ пензійѣхъ. Вижте, войницитѣ нещѣхъ никога да убіѣтъ Злоческа, защото гы той обичаше като чедѣ; и далечъ отъ да имъ крадне туй, що имъ принадлежеше, той имъ даваше отъ собственитѣ си пары, когато си тѣ изпълнявахъ длъжностѣхъ. Грыжеше ся за тѣхъ когато ся наранѣхъ, и никога гы не държеше съ лошѣхъ постѣпкѣхъ. Между туй, стана єдна голѣма битва, и управительтъ на войскѣхъ, като падна мъртавъ, сичкитѣ чиновници и войници ся разбѣгахъ; но Злоческо выкаше съ голѣмъ гласъ, че обичаше по-добрѣ да умрѣ съ орѣжіето въ рѣцѣ, отколкото да побѣгне като женѣ. Неговитѣ войници му извыкахъ, че немахъ да го оставѣтъ никѣкъ, и тѣхный имъ добръ примѣръ като засрами другитѣ, наредихъ ся покрай Злоческа и ся бихъ толко добръ, щото заробихъ сына на неприѣтелскыя царѣ. Царѣтъ